

Això que no m'ensenyes

Això que no m'ensenyes

Cicle a cura de
Mercè Vila Rigat

Una de les principals funcions dels aparadors és la de mostrar allò que es pot adquirir a la botiga a la qual serveixen. Normalment, els objectes s'hi disposen de la manera més atractiva possible amb un clar objectiu: seduir la potencial clientela. Per tant, la relació entre els aparadors, la seducció i el negoci és ben estreta.

Una de les peculiaritats del Museu Abelló és que, com si es tractés d'una botiga de barri, té un aparador: una gran vitrina allargada de 43 metres cúbics que es pot veure des del carrer d'Àngel Guimerà. Fent cas a la funció més tradicional d'un aparador, el museu el podria utilitzar com a reclam per presentar la col·lecció que custodia a l'interior. Contràriament, però, aquest espai es desvincula del contingut del museu i s'ofereix, sense limitacions, a l'art contemporani.

Així doncs, si el museu té la valentia d'alliberar el seu aparador i deixar-lo volar lliure, el comisariat d'aquest cicle maldarà per ser-li fidel. Per aquest motiu, i traint per segona vegada la naturalesa objectiva dels aparadors, el que atemptarem a través de les propostes expositives són uns altres aspectes estretament lligats a la seva naturalesa: el de mostrar objectes atractius i vistosos, el d'actuar com un crit i voler destacar de la resta dels sorolls visuals del carrer per atraure la mirada del vianant. El fil invisible que vincularà les diferents propostes serà el de mostrar el que és discret, algunes vegades poc vistós, allò que hauria d'estar amagat dins d'un calaix, rere el pany minúscul d'un dietari o, fins i tot, a les profunditats marines; allò que, per la seva naturalesa, mai voldria exposar-se en un aparador: un secret.

Si la por fos moviment

Exposició #1
19.6 — 26.10.2025

Un cos com un receptacle farcit d'ossos, músculs, articulacions i sang. Aquest mateix cos, replè, també, de records, idees, il·lusions i pors. Així doncs, un cos com una àmfora plena a vessar de matèria i d'emocions. De vegades, aquest cos-recipient se sustenta sobre un peu ample que li dona estabilitat, mentre que, d'altres, l'aguanta una base poc estable que el fa trontollar una mica. Cada cos s'ha fet a si mateix a imatge del recipient que més li convenia: n'hi ha que tot just han reforçat el peu per no sentir que podien caure i vessar-se d'un cop de vent, i n'hi ha que han preferit fer-se una base arrodonida per sentir, sempre, el balanceig.

Per protegir aquesta dansa, hem escollit un doble receptacle de vidre transparent que ens permet de veure l'interior d'aquest cos i els moviments de les seves entranyes. Com a espectadors, podem resseguir amb la mirada una seqüència de moviments congelats on les pors s'afronten, es ballen i es naturalitzen. Gràcies a la fotografia, un procés personal i introspectiu canvia de naturalesa i es comparteix amb totes aquelles persones que mentre passejaven pel carrer –volgudament o per atzar– van topar amb les seves pors reflectides a l'Aparador.

Biografia de l'artista

Maria Alzamora (ella / elli) utilitza la fotografia com a pedra angular de la seva pràctica artística. Les seves recerques giren entorn de diferents temàtiques, com ara la relació que tenim amb el cos i el moviment, la salut mental, la creació com a acció transformativa o el gènere. Viu entre Leeds (Regne Unit) i l'Empordà.

Maria Alzamora (Ordis, Girona, 1992) centra la seva pràctica artística en l'exploració del moviment dels cossos que es resisteixen a ancorar-se a terra, aquells que corren el risc de caure, aquells que han triat la inestabilitat perquè anhelien ampliar els seus límits; en definitiva: aquells que han abraçat la por a la caiguda i l'han convertit en motor creatiu i vital. En aquest projecte, el gerro de base arrodonida és el cos de la ballarina Alma Steiner (Hèlsinki, 1990), qui no deixa de bellugar-se –i fer bellugar la matèria i les emocions que conté– perseguint un objectiu: agitar les pors, aquelles emocions antigues, inherents a tots nosaltres, que ens alerten dels perills reals o imaginats, presents, futurs i passats. Aquestes pors, com un líquid lletós i espès, es remouen amb cada moviment empeses per la força dels ossos, els músculs, les artèries i la sang; i, a cada sacsejada, impacten contra la resta d'emocions veïnes i aprimen els límits entre unes i altres. És així com la por, gràcies al moviment, abandona el seu amagatall secret per relacionar-se, confrontar-se i deixar de sentir por d'ella mateixa.

Cicles d'art contemporani a L'Aparador del Museu Abelló de Mollet del Vallès.
www.museuabello.cat